

„Минало е вече“ отвърна Петъръ, като затвори книгата. „Струва ми се, мамо, че напослѣдъкъ татко почна да върви нѣкакъ побавно.“

Настана пакъ тишина въ стаята. Най-сетнѣ съ твърдъ и веселъ гласъ, който само веднажъ ѝ измѣни, майката каза:

„Азъ си спомнямъ много добръ, че по-рано той — да, азъ зная, че той по-рано вървѣше много бързо, носейки даже малкия Тимъ на рамото.“

„И азъ!“ извика Петъръ, „много често!“

„И азъ сжщо!“ се обади още нѣкой.

„Тимъ асла бѣше много лекъ за носене,“ каза майката, и се вдълбочи наново въ работата си, „но и баща му толкова много го обичаше, че не му дотегваше“.

„На, ето го на вратата!“

Тя се впусна да го посрѣщне, и Бобъ съ бѣлия си шалъ — той имаше сега голѣма нужда отъ него, бѣдния човѣчецъ — влѣзе въ стаята.

Чая му стоеше готовъ на огнището и всички се мжчиха да му услужатъ.

Двѣтѣ най-малки Крачитѣ се покатериха на колѣнѣтѣ му и прилѣпиха бузичкитѣ си до неговото лице, като че ли искаха да кажатъ: „Не вземай всичко толкова на сърце, татко. Не бжди толкова тжженъ!“

Бобъ се показа колкото се може по-веселъ, разгледа ржколѣлието на Госпожа Крачитъ и

на момичетата и ги похвали за голѣмата имъ прилежностъ и сръчностъ.

Той имъ разправи, че избралъ мѣсто дѣто ще почива малкия Тимъ. То било много хубаво и зелено.

Изведнажъ обаче той изгуби всичкия си куражъ. Той не можеше повече да се удържи. Ако би било иначе, то връзката, що съединяваше бащата и сина, не би била талкова мжчно разрушима.

„Моето мило, миличко, малко дѣте!“ хлъцаше той. „Моето мило, миличко дѣте!“

Той излѣзе отъ стаята и се качи горѣ въ друга една стая, която бѣше много освѣтена и окичена още съ клончета отъ елхата. До креватчето имаше столъ и Бобъ седна на него. Слѣдъ като поразмисли малко и се поободри, той се наведе и цѣлуна дѣтето по челото.

Слѣдъ това той пакъ слѣзе долу. Бѣше му поотлекнало: чувствувахе се по-малко нещастенъ и той говори съ всичкитѣ за малкия Тимъ и имъ напомни, че тѣ не трѣбва никога да забравятъ тая първа раздѣла въ тѣхната малка срѣда.

„Никога татко!“ извикаха всички.

„Азъ знамъ сжщо,“ продължи Бобъ, „азъ знамъ мои мили, че ние ще си спомняме колко тѣрпеливъ и кроткъ бѣше той — макаръ и да бѣ още съвсѣмъ малко дѣте — и че ние нѣма никога да се караме помежду си и да забравиме нашия малкъ Тимъ“.

„Не, татко — никога!“ извикаха наново всички, прѣгърнаха се и се цѣлунаха за да се утѣшатъ.

Когато Скруджъ видѣ всичко това, то мразътъ, който обвиваше сърцето му, сѣкашъ се стопи и той стана толкова мекъ, колкото коравосърдеченъ бѣше по-рано.

Сълзи протекоха изъ очитѣ му, защото той се досѣти — много кжсно — че можеше много да помогне за да се спаси малкия Тимъ. Съ мжка и страхъ му мина прѣзъ ума оскъдната заплата, която даваше на бѣдния Бобъ, и колко много биха помогнали паритѣ за спасението на малкото дѣте! Много кжсно! Много кжсно!

* * *

Дали бѣ наистина вече много кжсно? Скруджъ скочи въ креватя си и почна да си